

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Nieten Internationale Spedition, s.r.o.**, se sídlem U Nietenu 65, Chrastavice, zast. JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 25. 11. 2011, č. j. 8294-2/2011-160100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2013, č. j. 57 Af 2/2012 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížnosti napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 25. 11. 2011, č. j. 8294-2/2011-160100-21. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Domažlice ze dne 31. 8. 2011, č. j. 2042-31/2011-166400-021, jímž byla stěžovateli za zde vymezené celní delikty uložena pokuta ve výši 10 000 Kč.

[2] Krajský soud ve svém rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, shledal, že i v řízení o správních deliktech je nutno aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, přičemž pozdější zákon se použije, jestliže je to pro pachatele

příznivější. Dané ustanovení je třeba aplikovat bez ohledu na to, zda tak zákonodárce výslovně stanovil či nestanovil v přechodných ustanoveních k nové právní úpravě.

[3] Krajský soud dále hodnotil, zda správní orgány správně zhodnotily, zda by stěžovatelovo jednání, které se událo před 30. 6. 2011, naplňovalo skutkovou podstatu některého správního deliktu i po tomto datu, k němuž byl změněn zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“). Stěžovateli bylo kladeno za vinu, že v jednotných správních dokladech uvedl nesprávné údaje (nesprávný zbožíový kód skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu na základě nesprávného údaje. Podle celního zákona účinného do 30. 6. 2011 bylo takové jednání sankcionovatelné dle § 298 odst. 1 ve spojení s § 293 odst. 1 písm. d). Podle § 298 odst. 1 celního zákona se celního deliktu dopustila právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 celního zákona. V § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona byl vymezen správní delikt, jehož podstatou bylo způsobení toho, že bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Od 1. 7. 2011 byl do celního zákona vložen § 294 odst. 1 písm. e), dle něhož se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví.

[4] Krajský soud zhodnotil, že v podmínkách nové právní úpravy by stěžovatelovo jednání bylo možno podřadit pod § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona účinného od 1. 7. 2011. Na tom dle soudu nic nezměnilo ani sousloví na konci § 294 odst. 1 písm. e) daného zákona (tj. *„v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví“*). Krajský soud zde zmínil, že stěžovatelovo jednání bylo v rozporu např. s čl. 6 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), dle něhož jestliže osoba požaduje, aby celní orgány přijaly rozhodnutí v rámci celních předpisů, musí jim poskytnout veškeré skutečnosti a doklady, které celní orgány potřebují k přijetí tohoto rozhodnutí. Krajský soud k tomu uvedl, že jsou-li poskytnuty údaje nesprávné, lze jen těžko hovořit o poskytnutí veškerých skutečností. Dané ustanovení přitom platilo jak v době stěžovatelových deliktních jednání, tak v době vydání napadeného správního rozhodnutí. Obdobné závěry krajský soud přijal i ve vztahu k čl. 199 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. 7. 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se provádí celní kodex Společenství (dále jen „nařízení č. 2454/93“), dané ustanovení pojednává o odpovědnosti deklaranta za správnost údajů v celním prohlášení, pravost přiložených dokladů a splnění všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu.

[5] Krajský soud na základě uvedených argumentů žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatel namítl nepřipadnost použití čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod jako jediného právního podkladu k odůvodnění trestání za celní delikty podle zákonné úpravy, která byla již zrušena v době vydání správního rozhodnutí. Účelem

tohoto ustanovení je dle stěžovatele ochrana základních práv a svobod, nikoli jejich omezení.

[7] Celní zákon po 1. 7. 2011 doznal v oblasti správního trestání zásadní změny, přičemž nově vymezené skutkové podstaty správních deliktů v § 294 nelze aplikovat zpětně na skutky, které se odehrály před účinností této nové právní úpravy. Celní zákon ani jeho novela provedená zákonem č. 104/2011 Sb. neobsahují žádné trvalé či alespoň přechodné ustanovení hmotněprávní povahy, které by takový postup umožňovalo, a nic podobného neumožňuje ani obecná úprava v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění pozdějších předpisů. Pokud celní orgány odvíjely své úvahy od úpravy trestního či přestupkového práva, stěžovatel namítl, že zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), i zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, výslovně upravují použití úpravy platné v době, kdy se skutek stal.

[8] Nová právní úprava účinná v době vydání správních rozhodnutí celní delikty ani sankce za ně nezná a formulace nově stanovených správních deliktů je odlišná od formulace dřívějších celních deliktů. Žádný zákon neobsahuje ustanovení umožňující i po 30. 6. 2011 trestat za celní delikty, které byly spáchány do tohoto data. Stěžovatel odmítá názor ohledně totožnosti skutkových podstat celního deliktu dle § 298 odst. 1 ve spojení s § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona ve znění do 30. 6. 2011 a správního deliktu dle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění od 1. 7. 2011. Podle původního znění celního zákona se celního deliktu dopustila právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti tím způsobem, že porušila celní předpisy, když způsobila, že jí bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Podle nové právní úpravy se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví. Dle stěžovatele jde na první pohled o jiné skutkové podstaty.

[9] Tím, že nová právní úprava od 1. 7. 2011 nepřevzala vymezení předmětného celního deliktu, zanikla trestnost jednání popsanych ve výrocích prvostupňového správního rozhodnutí. Nová právní úprava nepovažuje za správní delikt to, že na základě nesprávných údajů bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu. Přitom právě jen propuštění do navrženého celního režimu na základě nesprávných údajů, nikoli jen samotné uvedení těchto údajů, je podstatou skutků vymezených v prvostupňovém správním rozhodnutí.

[10] Stěžovatel dále namítl, že i pokud by se mělo jednat o skutek uvedení nesprávných údajů, nemohl by se stěžovatel dopustit deliktu porušení § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona ve znění do 30. 6. 2011, ale mohlo by se jednat o porušení § 293 odst. 1 písm. b) daného zákona.

[11] Argumentoval-li krajský soud ve vztahu k porušení povinností odkazem na čl. 6 odst. 1 celního kodexu a na čl. 199 odst. 1 nařízení č. 2454/93, jsou tyto odkazy dle stěžovatele nepřipadné, neboť Celní úřad Domažlice postavil své závěry na porušení čl. 62

odst. 1 celního kodexu, nikoli na porušení čl. 6 odst. 1 celního kodexu či čl. 199 odst. 1 nařízení č. 2454/93. Krajský soud se tak zabýval porušením ustanovení, na která správní orgány nepoukázaly.

[12] Stěžovatel v návaznosti na namítanou nezákonnost rozhodnutí celních orgánů a krajského soudu v rovině odpovědnosti za celní delikty po 30. 6. 2011 namítl jejich nezákonnost také v rovině ukládání sankcí. Stěžovatel na závěr kasační stížnosti navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný nesouhlasí s tím, že jako jediný postulát pro trestání stěžovatele byl použit čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jelikož stěžovatel opomněl principy právního státu, totiž zákaz retroaktivity a legitimního očekávání.

[14] Povinností správních orgánů je při správním trestání aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jak vyplývá z judikatury, která byla v rozhodnutí o odvolání citována. Stěžovatel namítl nemožnost aplikace hmotněprávní úpravy celních deliktů po změně právní úpravy, pokud nejsou přijata příslušná přechodná ustanovení. S tím žalovaný nesouhlasí, jelikož ani přechodná ustanovení by nemohla poskytnout prostor pro aplikaci právní úpravy správního deliktu, která nebyla účinná v době jeho spáchání. Prostor pro výjimečné uplatnění pravé retroaktivity poskytuje jen čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[15] Změna právní úpravy byla dle žalovaného ve správních rozhodnutích vypořádána. Porušení § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona ve znění do 30. 6. 2011 představovalo porušovací delikt, jehož podstatou bylo jednání určité osoby ústící v dosažení propuštění zboží na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných či nepravdivých údajů. Správní delikt dle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění od 1. 7. 2011 je ohrožovacím deliktem, jelikož následek propuštění zboží do navrženého celního deliktu byl vypuštěn. Nedošlo však k dekriminalizaci jednání stěžovatele.

[16] Správní orgány prověřily, zda novější právní úprava je pro stěžovatele výhodnější, dospěly přitom k závěru, že tomu tak není. Nebyla tak naplněna hypotéza normy v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a tudíž nebylo namístě aplikovat výjimku ze zákazu retroaktivity.

[17] Žalovaný odkázal na obsah rozhodnutí o odvolání a navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Stěžovatel uplatnil důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] V nynější věci, kdy byla stěžovateli uložena pokuta za celní delikty, došlo dne 30. 6. 2011, tj. ještě před vydáním správních rozhodnutí, ke změně ustanovení celního zákona, která byla relevantní pro posouzení stěžovatelovy odpovědnosti za dané delikty. V takovém případě bylo povinností správních orgánů zhodnotit věc i ve světle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jinak by jejich rozhodnutí trpěla nepřezkoumatelností (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, publikovaný pod č. 461/2005 Sb. NSS, dostupný stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz). Této povinnosti správní orgány dostály.

[20] Dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“* Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, dovodil, že daný článek Listiny základních práv dopadá i do oblasti správního trestání. V tomto rozsudku zdejšího soudu bylo k danému uvedeno: *„To, že žalobce se podle zjištění správních orgánů dopustil deliktu za účinnosti starého práva, ještě eo ipso neznamená, že mu také za tyto delikty podle starého práva může být bez dalšího uložena sankce. Takový názor by ve svých důsledcích znamenal, že tu může dojít k uložení trestu za něco, co nové právo vůbec nesankcionuje, a tedy i k přímému porušení zásady vyslovené v čl. 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod.“*

Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu. Bylo by ostatně možno na mnohých případech z historického právního vývoje dokumentovat, že např. snaha účelově snížit nepříznivě se vyvíjející počty spáchaných trestných činů vedla v některých případech ke změnám zákonů, přesouvajícím trestné činy méně závažné do kategorie přestupků, anebo na druhé straně rozmáhající se drobné delikty byly novelami zákonů přesunuty do kategorie činů soudně trestných.

Z těchto důvodů – a přinejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění“, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním. Shodně ostatně judikují i správní soudy (srov. k tomu např. rozhodnutí uveřejněné pod č. 91/2004 Sb. NSS).“

[21] Shodným způsobem na nutnost aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod i při správním trestání nahlíží i Ústavní soud (srov. již krajským soudem citovaný náleze ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, publikovaný jako N 75/26 SbNU 253, či náleze ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, publikovaný jako N 110/46 SbNU 11, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>).

[22] Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, který namítl, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nemohl být jediným podkladem pro určení, podle které zákonné úpravy je nutno postupovat. V České republice sice neplatí žádný zákon, který by komplexně obsahoval obecnou úpravu trestání za správní delikty, nicméně uvedený článek Listiny základních práv a svobod, který dopadá i na správní trestání, skýtá jasná kritéria pro určení toho, jakou právní úpravu z hlediska časového použít. Jde o vyjádření základních principů zákazu retroaktivity a právní jistoty. Vychází se z toho, že adresáti právních norem musí své jednání uzpůsobit požadavkům práva účinného ke dni jejich jednání, logicky se pak poměřuje to, zda se dopustili správního deliktu právě s právem účinným v době, kdy se dopouštěli posuzovaného jednání (to nachází svůj odraz ve větě první čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod). Nicméně v případě, že je pozdější úprava pro pachatele příznivější, je nutno užít tuto pozdější úpravu, jde sice o retroaktivní působení práva, ale vzhledem k tomu, že je omezeno jen na příznivější výsledek pro pachatele, nemůže kolidovat s jeho právní jistotou.

[23] Vzhledem k tomu, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod obsahuje dostatečná kritéria pro zhodnocení, kterou úpravu použít, bylo při daném hodnocení možno vyjít výhradně z tohoto ustanovení. Stěžovatel namítl, že dané ustanovení má sloužit k ochraně základních práv a svobod a nikoli legalizovat jejich omezování. K tomu postačí uvést, že účelem zmíněného článku je ochrana před retroaktivní aplikací ustanovení o trestání, která by šla k tíži pachatele. Takto ovšem postupováno nebylo, jelikož správní orgány prověřily, která úprava je pro stěžovatele příznivější, a tu také použily. Čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv však nezaručuje obecně beztrestnost, pouze chrání před retroaktivitou v neprospěch pachatele.

[24] Při určení postupu, jak zjistit, která úprava je pro pachatele příznivější, lze přeneseně využít závěrů přijatých ve vztahu k § 2 odst. 1 trestního zákoníku, případně k § 16 odst. 1 již zrušeného zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, které pro trestné činy obsahují úpravu obdobnou úpravě v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Poukázat lze např. na komentář ke zmíněnému § 2 odst. 1 trestního zákoníku, kde se uvádí: „Jestliže byl čin spáchán za účinnosti zákona už zrušeného, je podmínkou toho, aby pachatel mohl být uznán vinným činem, který je předmětem trestního řízení, že takový čin naplňuje všechny znaky jak některého ustanovení zákona účinného v době spáchání, tak některého ustanovení zákona pozdějšího (srov. R 44/1970). Rozhodující není pojmenování trestného činu, nýbrž materiální obsah jednání pachatele (srov. R 32/1962). [...] Použití nového práva je tehdy pro pachatele příznivější, jestliže jeho ustanovení – posuzována jako celek – skýtají výsledek pachateli příznivější než právo dřívější (R 73/1951, shodně R 76/1951).“ K tomu viz Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012. s. 48, případně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 8 Tdo 134/2011, dostupné z www.nsoud.cz.

[25] I Ústavní soud trvá na tom, že trestnost se posuzuje vůči celému souhrnu norem, které přicházejí v úvahu. Lze poukázat např. na nález ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000, publikovaný jako N 12/21 SbNU 91, kde bylo konstatováno: „*Trestnost pachatele je důsledkem jeho trestní odpovědnosti. Základem trestní odpovědnosti je pachatelovo deliktní jednání, jež naplňuje po materiální i formální stránce skutkovou podstatu trestného činu. Jednání, za které pachatel může být uznán vinným a uložen mu trest, tedy musí být posouzeno podle souhrnu všech trestněprávních norem, které jsou relevantní pro výrok o vině a o trestu. Podle toho, zda souhrn takovýchto norem podle pozdějšího zákona, ve srovnání se souhrnem norem dřívějšího zákona, je jako celek pro pachatele příznivější, či nikoliv, lze rozhodnout o aplikaci pozdějšího zákona.*“ Shodné závěry Ústavní soud zopakoval také např. v nálezu ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. IV. ÚS 525/01, publikovaném jako N 81/26 SbNU 331.

[26] Podmínkou pro to, aby po změně právní úpravy mohla být stěžovateli uložena sankce, je skutečnost, že jeho jednání představovalo nějaký správní delikt jak za účinnosti minulé právní úpravy, tak nějaký správní delikt za účinnosti nové právní úpravy. Na překážku však není, pokud by se právní kvalifikace daného jednání podle staré a nové právní úpravy lišila, tj. že by skutková podstata těchto deliktů nebyla stejná. Daný závěr je ostatně aplikován i ve vztahu k trestným činům (k tomu srov. Jelínek, J. a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část. Zvláštní část.* 2. aktualizované vydání. Praha: Linda Praha. 2006, s. 50, případně rozhodnutí publikované jako R 43/1970 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – část trestní). Podstatné je posouzení činu a závěr o jeho trestnosti jak z hlediska některé normy práva účinného v okamžiku činu, tak dle normy následně novelizovaného práva, nikoli dokonalá shoda původní a nové skutkové podstaty. Uvedené ostatně jen podporuje v bodech [24] a [25] tohoto rozsudku citovaná komentářová literatura a judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího soudu, která stojí na požadavku porovnání trestnosti vůči souhrnu norem práva (vůči právu jako celku).

[27] V původním § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona byl kladen důraz na následek v podobě propuštění zboží, když celním deliktem bylo až způsobení toho, že zboží bylo propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Tento důraz na propuštění zboží byl v § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění od 1. 7. 2011 opuštěn a správní delikt dle daného ustanovení spočíval již jen v tom, že celnímu orgánu byl poskytnut nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro rozhodnutí celního orgánu nebo jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví. Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutkové podstaty popsanych deliktů, byť nejsou shodné, vykazují blízkost, která umožňuje, aby jedno konkrétní jednání bylo možno podřadit pod obě tyto podstaty (třebaže pro kvalifikaci pod původní či novější skutkovou podstatu by byly podstatné rozdílné dílčí aspekty daného konání). Správní orgány (zejména Celní ředitelství Plzeň) přitom rozvedly, proč posuzované stěžovatelovo jednání spadalo pod skutkovou podstatu celního deliktu v celním zákoně účinném do 30. 6. 2011 a naplňovalo by i skutkovou podstatu správního deliktu v celním zákoně ve znění od 1. 7. 2011. Zhodnotily také, že pozdější právní úprava není pro stěžovatele příznivější, vycházely proto z úpravy v celním zákoně účinné do 30. 6. 2011.

[28] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom ohledu, že skutková podstata celního deliktu dle § 298 ve spojení s § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona ve znění do 30. 6. 2011 a správního deliktu dle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění od 1. 7. 2011 nejsou

naprosto totožné. S ohledem na výše vyložené jde však o okolnost pro nynější případ nevýznamnou. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že námitka o tom, že posuzované skutkové podstaty nejsou dokonale totožné, nesvědčí o nesprávném posouzení věci ze strany krajského soudu a zprostředkovaně ani ze strany celních orgánů.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti Celnímu ředitelství Plzeň nesprávně podsunul tvrzení o shodnosti posuzovaných skutkových podstat za původní a nové právní úpravy. Celní ředitelství Plzeň v rozhodnutí o odvolání netvrdilo, že by porovnávané skutkové podstaty deliktů byly shodné, na straně 5 svého rozhodnutí naopak výslovně uvedlo, že došlo k určité změně ve formulaci objektivní stránky deliktu. V rozhodnutí o odvolání bylo pouze uvedeno, že jednání stěžovatele bylo postižitelné jako celní delikt dle původní úpravy a dle následné úpravy by bylo postižitelné jako správní delikt dle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona. Tuto okolnost reflektoval rovněž krajský soud. Nejvyšší správní soud jen poznamenává, že stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu a posléze ani v kasační stížnosti neuplatnil jedinou námitku vůči posouzení správních orgánů, že jeho jednání naplnilo všechny znaky celního deliktu dle § 298 ve spojení s § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona ve znění do 30. 6. 2011, ani vůči posouzení, že by jeho jednání naplnilo i všechny znaky správního deliktu dle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění od 1. 7. 2011. Toto hodnocení správních orgánů tak v souladu s dispoziční zásadou zůstalo v nynější věci mimo přezkum správních soudů.

[30] Stěžovatel namítl, že krajský soud pochybil při posuzování, zda by jeho jednání za právní úpravy účinné od 1. 7. 2011 naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu, jehož se lze dopustit poskytnutím celnímu orgánu nesprávného údaje nebo dokladu důležitého pro rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví. Toto pochybení stěžovatel spatřoval v tom, že za rozpor s přímo použitelným předpisem Evropské unie krajský soud označil porušení čl. 6 odst. 1 celního kodexu a čl. 199 odst. 1 nařízení č. 2454/93, kdežto celní úřad poukazoval na porušení čl. 62 odst. 1 celního kodexu. Nejvyšší správní soud tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

[31] Zdejší soud k tomu konstatuje, že v žalobě nebylo žádným způsobem rozporováno hodnocení Celního úřadu v Domažlicích, že stěžovatel porušil čl. 62 odst. 1 celního kodexu tím, že deklaroval nesprávný zbožíový kód skutečně dováženého zboží, a že porušil čl. 59 odst. 1 celního kodexu tím, že deklaroval nesprávné množství dováženého zboží. Dané stěžovatelovo jednání mělo dle celního úřadu zapříčinit propuštění zboží do navrženého celního režimu. Správní rozhodnutí se tak zabývalo tím, jaké nesprávné údaje důležité pro propuštění zboží do navrženého celního režimu [což lze zařadit pod pojem rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění od 1. 7. 2011] byly stěžovatelem poskytnuty a s jakými přímo použitelnými předpisy Evropské unie v oblasti celnictví to bylo v rozporu. Za takové situace nelze jako pochybení hodnotit postup krajského soudu, který zmínil ještě další přímo použitelné předpisy Evropské unie v oblasti celnictví (čl. 6 odst. 1 celního kodexu a čl. 199 odst. 1 nařízení č. 2454/93), které svým jednáním měl stěžovatel porušit s důsledkem uvedeným v § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění od 1. 7. 2011.

[32] Správní rozhodnutí v daném ohledu obsahovalo dostatečné hodnocení, které stěžovatel ani nečinil sporným. Pokud krajský soud pro zdůraznění skutečnosti, že by za následné právní úpravy jednání stěžovatele porušilo zmíněný § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, uvedl další ustanovení předpisů práva Evropské unie, což stěžovatel v kasační stížnosti po věcné stránce rovněž nerozporoval, nemůže to znamenat, že by krajský soud nahrazoval činnost správních orgánů, jelikož i ze správních rozhodnutí bylo patrné dostatečné hodnocení této okolnosti.

[33] Jako na nepřípustnou je nutno nahlížet na námitku, že stěžovatel se nemohl za úpravy v celním zákoně účinné do 30. 6. 2011 dopustit porušení § 293 odst. 1 písm. d) daného zákona, neboť jeho jednání mohlo dle stěžovatele představovat porušení § 293 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona. Jelikož takto formulovaná námitka nebyla součástí žalobních bodů v žalobě ke krajskému soudu, ač tomu nic nebránilo, jde o námitku nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Navíc lze zmínit, že i v případě, že by námitka nebyla nepřípustná, nebyla by vzhledem ke své nekonkrétnosti projednatelná. Stěžovatel totiž blíže neobjasnil, proč by jeho jednání nebylo možno kvalifikovat jako porušení § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona. Skutečnost, že jeho jednání dle vlastního náhledu stěžovatele mohlo značit porušení jiného ustanovení, ještě neznamená, že bylo vyloučeno, aby představovalo porušení rovněž zmíněného § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona.

[34] Nelze souhlasit ani s námitkou, že v návaznosti na stěžovatelem tvrzenou nezákonnost rozhodnutí celních orgánů a krajského soudu v rovině odpovědnosti za celní delikty po 30. 6. 2011 jsou správní rozhodnutí nezákonná také v rovině ukládání sankcí. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z námitok, dle nichž stěžovatele nebylo možno za předmětné delikty potrestat, bez dalšího tak uložení sankce za nezákonné nelze považovat. Bližší námitky oproti sankci přitom stěžovatel neuplatnil.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení o kasační stížnosti, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejso**u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu